

[**Bertel Dahlgaard.**]

forhold var relativt stor, under nutidens forhold har en meget ringe basis for overhovedet at leve på rimelig vis. Det var måske ikke helt umuligt at tænke sig, at man nedsatte formueskatten af sådanne formuer for folk, der havde nået en vis aldersgrænse, f. eks. 65 år. Det synes jeg man kunne overveje sammen med de andre spørgsmål.

Jeg skal anbefale, at begge de to forslag går til behandling i et udvalg, hvor vi så kan søge at komme frem til i hvert fald en foreløbig ordning.

Holger Eriksen: Der er ingen, der vil benægte, at Danmark i øjeblikket har brug for en større opsparing, men det er ligeså rigtigt, at vi har været i den situation og vel kan komme i den igen, at opsparringen oversteg investeringsbehovet, således at det faktisk var et større forbrug, der tiltrængtes. Derfor kan der være god mening i for øjeblikket at søge efter midler til at fremme opsparringen, medens mere permanente foranstaltninger må siges at være af tvivlsom værdi.

Det vil imidlertid fremgå af de udtalelser, der er faldet både fra den højtærede minister og de respektive ordførere, at det bliver meget svært at finde en praktisk form for hjælpeforanstaltninger på dette område, hvilket det af venstre og de konservative stillede forslag, som vi her behandler, i høj grad vidner om. Jeg skal slet ikke opholde mig ved, at administrationen efter forslaget ser ud til at blive meget kompliceret, men kun ved nogle enkeltheder i forslagets realiteter.

Først og fremmest er det svært at finde et retfærdigt grundlag. Det er ikke nok at sige, at den pågældende skatteyder må have pålagt sig selv et vist afsavn, thi det er givet, at den skatteyder, som ingen børn har, lettere vil kunne præstere et opsparingsbeløb end den, der har mange børn, og så bliver det i virkeligheden den sidstnævnte, der gennem sin skat kommer til at betale den præmie, som tilfalder den førstnævnte. Det kan i alt fald ikke siges at være lighed for loven.

Dernæst kan et præmieringssystem, som omfatter en så begrænset tid som 3 skatteår, let komme til at fremme skattesnyderi. Formueopgørelsen af 1945 viste, hvor mange skjulte formuer der fandtes. Der er næppe tvivl om, at der siden den tid er oparbejdet adskillige formuer, som skattevæsenet ikke har kendskab til. Ved det foreliggende lovforslag åbnes der mulighed for, at disse skjulte formuer gradvis kan

indføres på skatteregnskabet på en sådan måde, at den pågældende får en præmie på 20 pct. for tidligere opsparing, uden at vedkommende har pålagt sig noget som helst øget afsavn. Det er i alt fald en meget uheldig bivirkning.

Også på anden måde kan lovforslaget komme til at virke meget mod sin hensigt. Det er muligt, at de såkaldte stråmandskøb af en ejendom ikke finder sted i øjeblikket, men de har været meget almindelige før, og ingen kan garantere, at de ikke kommer igen indenfor de 3 år, her er tale om. Jeg tænker på køb uden eller med meget ringe udbetaling. Køberen påtager sig administrationen, og har han held til at få det hele til at gå rundt, vil han ved at anvende det årlige overskud til amortisation efterhånden komme til at sidde godt ved ejendommen. Mislykkes det for ham, må sælgeren naturligvis tage ejendommen igen. Jeg kritiserer slet ikke denne form for salg, jeg konstaterer blot, at køberen i intet tilfælde har mulighed for at anvende de penge, ejendommen giver i overskud, fordi de på forhånd er bundet til afdragene. Han pålægger sig altså ikke noget afsavn ved, at han efterhånden oparbejder sig en papirformue, der måske senere viser sig at være en realitet. Han udfører heller ikke øget arbejde, han hjemtager simpelthen kun en gevinst, som han ikke for tiden kan omsætte i penge, men alligevel skal han efter lovforslaget have denne gevinst øget med 20 pct., som staten skal tilskyde. Jeg tror, de ærede forslagsstillere vil indrømme, at det må siges at ligge udenfor, hvad de havde tænkt sig.

Jeg nævnte før, hvorledes tidligere opsparede, men ikke skatteopgivne formuer kunne komme i betragtning ved præmieudbetaling, men der behøver ikke at foreligge skattesnyderi, for at loven kan misbruges. Såsnart der er tale om besiddelse af en eller anden virksomhed — det være sig landbrugsejendom eller af en anden art —, er der noget, der hedder status, og den kan der som regel manipuleres med, i hvert fald indenfor en kort årrække, således at der kan fremskaffes på papiret en formuestigning, der ikke har sin årsag i afsavn, navnlig når man går ud fra, at status som regel er opgjort på yderst forsigtig måde.

Af disse grunde frygter jeg for, at de foranstaltninger, der er foreslået, ikke i særlig grad vil fremme opsparringen, og at det, man når på dette område, i hvert fald ikke vil stå i forhold til statens udgifter derved. Derimod er der jo ingen grund til ikke at